

Víte, kde hledat Kubíkův žleb?

Kubíkův žleb asi na mapě nenajdete. Když se však vypravíte ze Vsetína–Rokytnice po modré značce směrem na Vartovnu, dojdete asi po třech kilometrech na Bílou, paseku na vrchu mezi Liptálem a Seninkou. Do tohoto „Kubíkového žleba“, dnes zarostlého a těžko přístupného, je odtud směrem k Senince jen skok.

Z kroniky:

V historii valašských evangelíků má to místo velký význam. Co se tam stalo, popisuje evangelický kronikář takto: „Ještě před podáním žádosti o náboženskou svobodu Josefovi II. připravovali se valašští evangelíci na návštěvu kazatele. Poněvadž se proslýchalo, že kazatel přijde ze Slezska, byly zesíleny pohraniční hlídky na moravsko-slezské hranici. Kazatel zatím přišel 10. května ze Slovenska. Nebyl sám, doprovázel jej kostelník se svou ženou, která návštěvu vyjednávala. (...) Přes den se skrýval v Senince a bohoslužby byly v pátek 12. května k večeru na hranicích obcí Seninka a Liptál. Tam už se sešlo několik tisíc lidí. O jejich počtu si můžeme udělat představu i podle toho, že kazatel měl na stole pořádný džbán vína a při sobě pytel chleba. Bohoslužby se protáhly dlouho do noci. Katolická strana tak měla dost času zorganizovat protiakci. K zásahu povolala rychtáře Pravdu z Vizovic s několika dráby. Ti se prodrali až ke stolu, za nímž seděl kazatel. Když však chtěl rychtář kazatele zatknout, shlukl se zástup kolem něho, zbil rychtáře i dráby a odebral jim pušky. Aby úplně zmátl stopu, rozdělil se asi čtyřtisícový

zástup na pět proudů a ze shromáždění odtáhl. V jednom z proudů byl i kazatel...“ Svátost večere Páně v Kubíkovém žlebě byla vysluhována duchovně lačným zástupům 12. 5. 1780, tedy právě před dvěma sty třiceti lety.

Letošní slavnost

Lidé z obecního úřadu v Senince přišli na jaře s myšlenkou uspořádat blízko památného místa veřejnou slavnost. Po domluvě s obecním úřadem v Liptále a s přílehlými evangelickými sbory padlo společné rozhodnutí spojit oslavu zmíněného výročí se slavností Mistra Jana Husa. Pádným důvodem k setkání na tak odlehklém místě, kam se autem nedostanete, bylo to, že obec Seninka zbudovala při „kotárové“ cestě na Vartovnu kamenný pomník. Pod velkým kalichem je na něm vytesán letopočet 12. 5. 1780.

A tak se v pondělí 5. července 2010 k večeru sešel zástup bezmála dvou set lidí ze Seninky, Liptálu, Lhoty, Leskovce, Prlova, Pozdřehova, Ústí, Ratiboře, Vsetína, Jasenné a dalších míst, aby si připomněl dvě výročí současně a byl přítomen odhalení pamětního kamene. Promluvili přitom starostka Seninky Marie Rezníčková, která se o setkání nejvíc zasloužila, a starosta Liptálu Miroslav Vaculík. Jako při každé liptálské oslavě Husova svátku přijeli místní hasiči, dechová hudba Liptalanka a evangelický pěvecký sbor z Liptálu. Bratr farář Jaroslav Voda promluvil o tajném shromáždění před dvěma sty třiceti lety. Řečníci se shodovali v myšlence, že věrnost, obětavost a statečnost předků je dnešním evangelíkův výzvou k nesení jejich odkazu

v rodinách i ve sborech. Pisatel tohoto příspěvku promluvil o Husovi na téma oheň. „Naši předkové v 17. a 18. století nepodlehli duchovnímu násilí římské církve jen díky ohni od Boha, který si v srdcích udržovali studiem Božího slova z Kralické bible, z postil a kancionálů; díky lásce ke kalichu jako symbolu jednoty a rovnosti všech lidí před Bohem. Udržovali oheň víry a nadšení a předávali ho svým dětem a vnukům z generace na generaci. I dnes nás z Husova svědectví volá Boží hlas, abychom procitli z duchovního spánku, rozhráblí uhlíky doutnající v srdci a přiložili na oheň.“ Tradiční husovská vatra však tentokrát nevzplanula; místo pod stromy za suchého počasí by se mohlo stát zdrojem nežádou-

cího ohně, na který by možná ani přítomní hasiči nestačili.

Na závěr doporučuji čtenářům-turistům, aby se ve volném odpolední, pěšky nebo na horském kole, vypravili po modré značce ze Vsetína na Vartovnu. Tam se nachází krásná nová rozhledna, z níž je za dobré viditelnosti úchvatný pohled nejen na Vsetínské vrchy, ale až na Radhošť, k slovenským hraničním horám a prý až na Malou Fatru. A nakonec poutníkům vyřizují vzkaz od paní starostky Rezníčkové: Přibalte do batohu nějaký pěkný kámen a položte ho na sokl pomníčku. Čím víc kamenů, tím jasnější bude, že nezapomínáme.

Jan Hudec

Žena s nevyčerpatelným elánem

Jubilantka Janka Haluková

Od ledna je v důchodu, takže ji v Husově domě už nepotkáváme tak často, ale když se tam obje-

ví, je nepřehlédnutelná: drobnější elegantní dáma v klobouku, vždy s úsměvem. Janka Haluková.

Vztah ke kultuře – k folkloru, divadlu, literatuře jí snad byl vrozený. Získala ho už v rodném slovenském Utekáči. Již na střední škole, kterou absolvovala v Poltári, se ve volném čase věnovala kultuře. Vysokoškolská studia začala v Bratislavě, ale jak to občas bývá, zamilovala se a myslela si, že školu dokončí později. Domácí se a výchova dvou dcer jí zpočátku pohltily a odchod s manželem do Prahy přinesl v roce 1974 nové výzvy.

Prošla různými zaměstnáními a od roku 1986 pracovala v Domě slovenské kultury. Organizační schopnosti jí pomáhaly zvládat náročné akce, ať už šlo o exkurze, přípravy folklorních, literárních, hudebních či výtvarných programů. Po revoluci bylo obdivuhodné, jak dokázala zvládat všechny

novinky. Nebylo jí zatěžko absolvovat kurzy managementu v kultuře, semináře pro koordinátory neziskových organizací, kurzy výpočetní techniky či školení o psaní projektů s možností čerpání prostředků z fondů EU. To vše zúročila při své práci v ústřední církevní kanceláři Českobratrské církve evangelické, kde před pěti lety nastoupila jako fundraiserka. V této funkci pracovala už dříve, ale práci pro církev sledává jako více pozvedávající a smysluplnější. Mohla zde navázat na své dřívější kontakty a využít tak zkušenosti z míst, kde pracovala. Aplikovala je i v mezinárodním měřítku, např. v práci v Česko-německém fondu budoucnosti. Ve funkci fundraiserky ČCE pracovala Janka až do důchodu. Nová oblast činnosti v ÚČK ale s jejím odchodem do důchodu nekončí, své bohaté zkušenosti mohla předat již druhé církevní fundraiserce Miriam Richterové. Ženu s nevyčerpatelnou energií nelze nechat bez aktivit, takže se i po odchodu z ÚČK podílí jako koordinátorka na obsáhlém projektu z fondů EU *Dědictví reformace*.

Své slovenské kořeny Janka velmi ctí a nadále se účastní na práci slovenských spolků, jako je Kollárova společnost, Štefánikova společnost nebo Slovensko-český klub. Je aktivní ve slovenském evangelickém sboru, kde se stala presbyterkou.

Vždy byla pro ni důležitá rodina, na kterou teď má konečně více času. Nezbyvá než popřát jubilantce další porci energie a moudré Boží vedení do všech oblastí jejího působení.

DaZ/gm